חילל. תהי בה ר' יוחנן וכי אומרים לו לאדם חטא בשביל שמזכה בהקרבתה אלא אמר ר' יוחנן ממחיו לה עד שחומם ומייחי שחי בהמוח נונוגין נה עד שמונום יוניינה שנהי בהנוע אחד לעולה ואחד לשלמים ומסיק דבכל מידי "ליכא לספוקה: ירושלמי אמר ר' יוחנן אומר לחדם כח ומעול בקדשים חלח חם רוב זכרים עולות ואם רוב נקבות זבחי שלמים ואין השלמים באין מן הזכרים ומן הנקבות כילד עושה מוליאן לחוליו ע"י מום וחוזר ועושה אותן עולות ר זעירא אמר כמו דאתמר תמן תניי ב"ד על המותרות שיקרבו עולות כן אומר הכא תניי בית דין על האובדות שיקרבו עולות אמר ר' יוסי לר' יעקב אין זה מזיד בתמיה א"ל מכיון שהוא תנויי ב"ד אין זה מזיד: **הראוי לפסח**. כגון זכר ובן שנה ויש לספק שמא פסח הוא הנמלא וסמוך לפסח שלשים יום ושמח קנחו לצורך פסח ועדיין איכא לספוקי באשם נזיר ובאשם מצורע שהן בני שנה אבל לא שכיחן: ממשכנין את מולאיה. שיביא נסכיה משלו בעל כרחו: מתני' נכרי ששלח עולחו. דגרסינן בחולין פ"ק איש מה ת"ל איש איש מלמד

שהנכרים נודרים נדרים ונדבות כישראל: על כהן גדול שמת שתהת מנחתו. דהיינו עשירית האיפה שלו: קריבה משל לבור. ואמרינן בפרק התכלת [דף נב] א"ר אבהו ב' תקנות הוו דאורייתא משל לבור כיון דחזו דמידחקא לשכה תקינו דניגבו מיורשין כיון דחזו דקא פשעי בה אוקמוה אדאורייתא: ר' יהודה אומר משל יורשין בחם ושלימה היתה הריבה. וחניה בפ' החכלת שלימה שחרית ושלימה בין הערבים ובקומץ לבונה הבא עם החביתין<sup>ה)</sup> [פליגי אמוראי החם] ועוד תניא התם כה"ג שמת ולא מינו כה"ג אחר תחתיו מנין שתהא מנחתו קריבה משל יורשין ת"ל והכהן המשיח תחתיו מבניו יעשה אותה יכול יקריבנה חליין ת"ל אותה אותה שלמה ולא חסרה דברי יהודה ר' שמעון אומר חק עולם חקה משל עולם תהא כלומר משל לבור: בותבי' על <mark>המלח ועל העלים שיהו הכהנים נאוחין בהן.</mark> אמרי׳ בהקומץ רבה [דף כא] אמר שמואל ל"ש אלא להרבן פשקותן יפש קרן כון מתו שתומלי ש מתו קרבון אבל לאכילה לא ואסיק [לקרבן] לאכילת קרבון ומאי אכילה אכילה דחולין ואע"ג דאמר מר יאכלו אותה שיאכלו עמה חולין ותרומה כדי שתהא החטאת נאכלת על השובע ויהא טעם קדשים בפיו ויאכל חוץ לעזרה חולין ותרומה

חד בר גש. אדם אחד הלך לרחוץ בשר בנהר ונפל מידו והלך לו חזר ורצה ללקחו מחוך הנהר א"ל רב אסור לך בשר זה שאני אומר הראשון שטפו נהר והביא בשר אחר של נבלה חד פר נפ. חדם חחד הרק נרחוץ בשר צנהר ועפל מידו והרך זו חזר ורכה ננקחו מחוך הנהר ח"צ רב חשור כך בשר זה שחני חומר הרחשון שטפו והר והביח בשר חחד של נצכה מתקומו היה בל הלדם החול לחזר ללקחו א"ל רב אסור לך הא שאמי מתקומו הדר בל היה מהלך בשוק טעון בשר בא עוף ששמו דיה וחטפו ממנו והשלים בשר בילל ומנאוהי אח"כ: יחלמון ורו? יראו שופכי יין אם מכירין אומר בשר גבילה היהה נושאת הרקחו והאי שלקחו ממנו אכלה: גינאר. נהר ששמו גינאי שטף טדות של יין של ישראל ומנאוהי אחד שלקחו ממנו אחד להקחו מחלים: נקוניקה. מין קנקן נמצא בבית הכנסת של עיר ששמה בולי והיה מלא יין: אמר יהמחון וכו?.
יראו רושמי החביות בסיקרי אם יכירו שהוא מרושם

בעי משיזגה אסקופיתיה בגו נהרא ואינשתה ואזיל

ליה חזר בעי מיםבינא אמר ליה רב אסור לך דנא אמר ההיא שמף נהרא ווו ואיתי חורי דנבילה

אכור ווודה שבוך ביוודה מהלך בשוקא מעין קופד (א) אתא דייתא וחטפתיה מיניה ומלקתיה חזר בעי

מיסבינא פו א"ל רב אסור לך דנא אמר בשר דנבילה הוות מעינא ומלקתיה ונסבא ההוא אוחרנא

גינאי שמף זיקין אתא עובדא קומי ר' יצחק בר"א ואמר יחכמון שפייא קימרהון נקוניקה אשתכח בכנישתא דבולי אתא עובדא קומי רבי ירמיה אמר יתחכמון סקוריי' עבידתהון גדיס צלי אשתכח

באסרטי דגופתא והתירוהו משום שני דברים משום

מציאה ומשום רוב מהלכי דרכים משום מציאה

דתניג אהמציל מיד הארי מיד הגיים משונת הים

ומשונת הנהר ומאיסרטיא גדולה ומפלטיא גדולה

הרי אלו שלו מפני שהבעלים מתייאשין מהן משום

רוב מהלכי דרכים משום שחימת נכרי ואישתכח מן דבית רבי עיגול דגובנא אישתכח בפונדקא דלוי

והתירוהו משום שני דברים משום מציאה בומשום

רוב מהלכי דרכים משום מציאה דתני המציל מיד

הגיים מיד הארי משונת הים ומשונת הנהר

מאיםרטיא גדולה ומפלטיא גדולה הרי אלו שלו

מפני שהבעלים מתייאשין מהן משום רוב מהלכי דרכים משום גבינת נכרי ואישתכח מן דר"א בר'

יוםי א"ר מנא קומי ר' יוםי ואנן חמיין רבנן מכריזין

א"ל את אין הוויתה משכח לא נסבת רבי יונה אבוך

לא אמר כן אלא אמר הלואי כד נשכח נשכח מן פיוסא ולגוא אפילו כן אשכח ולא נסיב: ,

הלבה ג מתני' יבהמהי שנמצאת מירושלם

רוח זכרים עולות נקבות זבחי שלמים רבי יהודה

אומר הראוי לפסחים ונו לפסחים קודם לרגל ל' יום

בראשונה היו ממשכנין אָת מוצאיה עד שהוא (ב)מביא

(עמה) נסכיה חזרו להיות מניחין אותה ובורחין התקינו ב"ד שיהו נסכיה באין משל צבור אר"שי

ז' דברים התקינו ב"ד וזה אחד מהן "נכרי ששלח

עולתו ממדינת הים ושלח עמה נסכים קריבין משלו

ואם לאו קריבין משל צבור וכן "גר שמת והגיח זבחים אם יש לו נסכים קריבין משלו ואם לאו קריבין משל צבור ותנאי ב"ד ְחוא על כה"ג שמת

יים בין בין בין החוד בין החוד ליים. שתהא מנחתו קריבה משל צבור רבי

ועד מגדל עדר וכמדתה לכל

ילהו רובנר החברות בפיקר מם יפירו פהות נחוקם שלהם ה"ל סימן ומותר: באסרטיא דגופסא. ברחוב של עיר ששמה גופתא: משונס הים. מקום בל חוב של בשנחה בשנחה של החוב של בירוקום שהים מגיע לשם בשעה שהוח סוער: משום שחישה הנכרי. דאוליגן בתר רוב מהלכי דרכים ובדרך ההוא היו הרוב ישראל: ואשסכח דבים ר'. ונתברר אחים שהיה הגדי משל בית ר' וכדין הסירוהו: עיגול דגובנה. עיגול של גבינה מלאו בפונדק של לוי והיו שם רוב ישראל: ומשום רוב מהלכי דרכים. ולא אסרו משום גבינות הנכרים: ואשתכת מן דר' אלעור בר' יוסי. ומלאו שהיה הגבינה של ראבר"י וכדין התירוהו (והר"א פולדא לא דק): א"ר מנא. לפני ר' יוסי ואנו רואין שחכמים מכריזין אפילו נפני כ' יוסי וחנו רוחין שחברום (נכרוין חפיכו מולאין בפלטיא הגדולה ושאר מקומות כיואל בהן: א"ל. אחה אם היית מולא דבר לא היית נוטלו לעצמף ורבי יונה אביך לא אחר כן אלא אחר הלואי שאמלא מליאה לפנים מן פיוסרוס והוא מקום שרבים מלויין שם ולא אכריזנה: אפיטו כן. סחמא ששיי קאתר אפיים שם אחר מוא לי יונה לפנים דש"ים קאתר אפ"ה פעם אחרת מוא לי יונה לפנים

מן פיוסרוס והחמיר על עלמו והכריזו: הלכה ג מתני' וכרים עולות. שחנו תולין שילאו מירושלים ורוב זכרים שבירושלים

שימו מירושנים ורוב זכרים שבירושנים הן עולות ורוב נקבות זבחי שלמים: סראוי לפסחים. זכר כן שנה מן הכבשים או מן העוים פסחים והמולאו מותר להקריבו לפסחו: קודם לרגל שלשים יום. משעה שמתחילין לדרוש בהלי לרגל שלשים יום. משעה שמתחילין לדרוש בהלי לרגל שלשים יום. שמתחלין לדרוש בהלי מחולים ולרוש בהלי מחולים חולדם מפרים את פסחו: ממשפנין את מולדים. המולא טולות או שלמים היו ממשכנין את אותו עד שיביא נסכיה משלו שלשה עשרונים לפר משרונים להלי ועשרון לכבש: מניחיון אותם ובורחין. כדי שלא להתחייב בנסכיה: שבעה דברים. קחשיב להו ואזיל: נכרי ששלת עולותו. דדרשינן איש איש שנכרים נודרים ודרים ודדבות כישראל: שמהא מנחשו. עשירים האישה שכהן מהקו גדול מקריב בכל יום מחליתה בבוקר ומחליתה בערב: קריבה משל לבור. בגמ' מפרש טעמייהו דר"ש ור' יהודה: ושלימה היחה קריבה. כשהיא באה משל לבור לר"ש או משל יורשים לר"י עשרון שלם היתה קריבה ולא חלי עשרון ובגמרא מפרש שנט יישוא קריפט לנאומים בהן. דוקא לאכילת מנ"ל: שיהיו הכהנים נאומים בהן. דוקא לאכילת קרבנות אבל לאכילת חולין אפילו אותן הנאכלין בעורה כדי שיאלו הקרבנות על השובע אין נאותין בהן: שלא יהיו מועלין באפרה. בגת׳ מפרש לה: ועל הקינין הפסולות. המחויבין ועל הקינין הפסולות. המחויבין מפרש לה: זעל הקינין הפסולום. המחויבין קינין מביאין מעות ונותנין לשופר וב"ד לוקחין המעות ווקונין בהן קינין והבעלים הולכים להם מעות וקונין בהן קינין והבעלים הולכים להם ומומכין על הב"ד שיקריבו קיניהן ואם פרח אחרים מתרומת הלשכה ומקנים אותן לבעלים אחרים מתרומת הלשכה ומקנים אותן לבעלים יוולאים בהן ידי חובתן: המספק אם הקינים. אותן שפסקו עם הגוברים לתחור להם כל הקינין הוא חיד להחלף כל שימלא בו פסול. הלריכון הוא חיד להחלף לא שות לומר איהי ודאי לא הכרה וב"ה את בא המעותה בה מתואם לשתח לה

נ"מ כד ב, ג) שם ע"א בשם רשב"א ב"מ כד ב, ג) שם ע"א בשם רשב"א ובשקלים הנספח לבבלי רשב"יי, ד) קדושין נה א, ה) מנחות ע"ג
 ב נא ב וע"ש, ו) ע" קדושין נה א
 ב, ו) דברי רבינו המחבר מעורבבין יכל"ל ומסיק דבכל מידי דאיכא וכני לי ומסק לבכני נואד לקיכו לספוקה מספקינן כגון אם הוא זכר ובן שנה ויש לספק שמא פסח הוא וכו׳ עד לא שכיחו ואח״כ טום וכוי עד גם שכיסן ואח"כ ללה"ד ירושלמי וכוי עד מכיון שהוא חנאי ב"ד אין זה מויד אחרים לרייך לציין על המשנה מושכנין אח מוצאיה וכוי, ח) צ"ל ממשכנין מע נמינוים יש, א. . . אם לריכה שני קמלים או דסגי בקומן אחד,

## עין משפם נר מצוה

יב א מיי׳ פרק ו מגזילה הלכה ב טוש"ע חו"מ סימן רנט

סעיף ז: מני׳ פרק ד משחיטה הל״ח טוש״ע יו״ד סימן א ש"ע יו"ד סימן א סעיף ד:

טעין זי. יד ג מיי' פרק ו מפחמ"ק הלי"ח:

מו ד מיי׳ פרק ג ממעה״ק משקלים הל"ה ופ"ד : מל״ג

מו ה מיי׳ פרק ד משקלים :סל״ד יז ר מיי׳ פרק ג מסמידין הלכ״ב:

יה ז מייי פרק ח ממעילה הל"ו:

הכ"ו: ימ ח מיי׳ שם פ"ב הלכה ה: ב ט מיי׳ פ"ז מכלי המקדש :סל״ט

## נוסחת הבבלי

(א) ומטפתה נמייה וטלחתה לא) ומשפעה ננויים ישמקמה חזר אזל בעי מסבינה כו' ההוא תחותיה גינזי שטף כו' נקוניא וכי חה) אישתכת בכנישתה דכולי (פי קה) מישמפה בכנישמה זכוני כו' דתני ר"ש ב"א כו' א"ר מונא קומי דר' ואנא חמוי כו': (ב) מביא נסכים כו':

### הגהות הגר"א

[א] כל הפסקא נדפסת בחלוף גרסאו׳ ומבולבלת מאוד וה״ג המעמר החלמים באין מן הזכרים ואין השלמים באין מן הזכרים ומן הנקבות ר' הושעיא רבה אמר לבא בדמיהן שנו כיצד הוא עושה מוליא לחולין וחחר ועושה אותן עולות א"ר אסי לר' יעקב זעירא כמה דאת אמר תמו תנאי זעירה כמה דחת חמר חמן תנחי צ"ד על האובדוי שיקרבו עולות כן את אמר אוף הכא תנאי ב"ד על האובדות שיקרבו עולות כל"ל. ועי צמ"ח כי הוא מפ' גי' :לין ז"ל:

# ציון ירושלים

ועל הקינן הפסולוי. עי׳ תוי"ט ונתוספות שם ונמחכ"ת אישתמיטתיה ש"ס ערוך סוטה דף ח ואמרי דאתון וקיימין אקורבניא וכ״כ

# גליון הש"ם

י [א] עי׳ תוספות חולין דף נה ע"ב ד"ה אסיק ול"ע: [ב] עי׳ מרשות לרשות עי' בטו' חו"מ סי' קפה ושו"ת מהרי"ט ח"ח סי' לג נתעורר בזה. ונראה כיון

. דבשעת קנין קונה אותה להיות הקדש לפסח לא נכנס לרשותו והוי כקונ׳ בשביל אחר ומשיכתו כמשיכת ההקדש ודוק: